

David Baldacci

De terugkeer

Vertaald uit het Engels door Jolanda te Lindert

A.W. Bruna Uitgevers

1

Walter Nash schrok wakker toen het privévliegtuig naar Hongkong waar hij in zat last had van turbulentie. Hij keek naar zijn werkgever, Rhett Temple, die naast hem zat.

Nash was inmiddels klaarwakker en keek nu naar Lynn Ryder, die verder voorin zat. Ze was in de dertig en had lang grijs haar, hoewel hij niet wist of dit haar eigen kleur was of dat ze het had geverfd. Zij werkte ook in het geheim voor Victoria Steers, een van de gevaarlijkste criminelen ter wereld. Op bevel van Steers waren ze in haar privévliegtuig onderweg naar haar toe.

Nash keek naar buiten en zag zijn gezicht weerspiegeld in het raampje. Daardoor dacht hij na over zijn leven. Hij was altijd een zachtaardige, gezagsgetrouwe directeur geweest, lang en mager, met een dikke bos haar, zonder zichtbare spieren en zonder ook maar één tattoo. Nash was gedwongen geweest om zijn hoofd kaal te scheren, zijn snor en baard te laten staan en zichzelf te transformeren tot een gespierde vechtmachine vol tattoos, compleet met een nieuwe identiteit: Dillon Hope, persoonlijk beveiligder. Niemand herkende hem nog, zelfs zijn vrouw Judith niet.

Hij had ondernemingsplannen beoordeeld, bedrijven opgekocht en met het bedrijfsvliegtuig gereisd – een leven zonder intriges of gevaren. Nu speelde hij een dodelijk kat-en-muisspel en moest hij iedereen hier laten geloven dat hij Dillon Hope was. Hij wist namelijk dat Lynn Ryder en Vic-

toria Steers niets liever wilden dan Walter Nash vermoorden, omdat hij door de FBI was ingehuurd om het criminele imperium van Steers te vernietigen.

Ik leef in een omgekeerde wereld en vraag me serieus af of ik ooit naar mijn eigen wereld zal terugkeren, als die tenminste nog bestaat.

Hij keek naar Temple, de CEO van Sybaritic Investments, die zijn baas was geweest. De man had aan de andere kant van het gangpad gezeten, maar was, toen Nash zijn ogen even dicht had, naast hem komen zitten. Nash vroeg zich af waarom. Het leek een onbelangrijk detail, maar Nash voelde gewoon dat op het oog onbelangrijke zaken nu heel belangrijk waren.

Als Dillon Hope had Nash het op slinkse wijze voor elkaar gekregen dat hij nu de persoonlijk beveiligder was van zijn vroegere baas, zonder dat de man zelfs maar vermoedde wie hij echt was.

Op de trage manier waarop hij praatte als hij Hope speelde, vroeg hij: 'Is er een probleem?'

Temple zei zacht: 'Luister, Dillon, het ligt gevoelig, maar Victoria Steers is niet... wat zal ik zeggen... helemaal te vertrouwen.'

'Oké,' zei Nash behoedzaam. 'Wat betekent dat precies?'

'Ze is eh... gevaarlijk. Ik wil dus niet dat je een foutje maakt en jezelf in de problemen brengt als je haar ontmoet.'

Volgens Nash was de kans veel groter dat Temple niet wilde dat hij een foutje maakte waardoor hij Temple in de problemen bracht bij de doortrapte Steers.

Hoewel hij heel goed wist wat het antwoord was, vroeg hij: 'Hoezo is ze niet helemaal te vertrouwen én gevaarlijk?'

'Ze houdt zich bezig met drugshandel, wereldwijd. En ze heeft mensen laten vermoorden. Zo dus.'

Nash keek zijn baas quasiverbijsterd aan. 'Wat betekent

dat, meneer Temple? Waarom heeft een rijke man zoals u dan iets met haar te maken?’

‘Dat is een lang verhaal, Dillon. Mijn vader werkte met haar samen om zijn vermogen terug te verdienen, en hij heeft mij erbij betrokken. Ik wilde dat ik een uitweg had, maar die is er niet. Geloof me, ik heb het geprobeerd.’

‘Ze wil dus een ontmoeting. Maar waarom?’

Temple leunde nog dichter naar hem toe en zei, bijna fluisterend: ‘De FBI heeft geprobeerd mijn bedrijf te infiltreren. Ze zochten een mol, een spion om hen te helpen.’

Nash’ mond viel open. ‘De FBI! Jezus, meneer Temple, daar heb ik niet voor getekend.’

‘Dan had je niet mee moeten gaan,’ zei iemand.

De mannen keken op en zagen dat Ryder in het middenpad stond en kwaad naar hen keek. ‘Zoals ik heel duidelijk heb gemaakt, wilde ik niet eens dat je meekwam.’

Nash keek naar Temple en zei toen: ‘Ik ben zijn persoonlijk beveiligder, dus stond ik erop om mee te gaan, omdat ik me zorgen maakte over meneer Temples veiligheid. Daar had ik eerlijk gezegd van afgezien als ik alle feiten had gekend.’

Ryder keek Temple vernietigend aan: ‘En nu je enkele feiten kent, moeten we maar afwachten wat er gebeurt als we in Hongkong zijn.’ Ze liep terug naar haar stoel.

Temple keek Nash aan. ‘Dillon, het spijt me dat je hierin verzeild bent geraakt. Dat spijt me echt.’ Hij liep ook terug naar zijn eigen stoel en probeerde zichzelf te kalmeren door een paar keer diep in en uit te ademen.

Nash keek met een zwaar gemoed naar buiten, maar was blij met de kans die hem werd geboden. *Oké, Nash, dit kon weleens het einde betekenen. Maar als ik doodga, neem ik anderen mee. Te beginnen met Victoria Steers.*

2

Op het vliegveld werden ze opgewacht door een man die een bord omhooghield met Ryders naam erop. Hij nam hen mee naar een grote Mercedes-bus die in de parkeergarage stond. Naast de bus stonden de chauffeur en vier andere mannen, en Nash kon zien dat ze allemaal gewapend waren. Nadat hun bagage achterin was gezet, reden ze weg. Nash én Temple werden geflankeerd door een gespierde bewaker. Ze reden een tunnel in onder Victoria Harbour door en kwamen er aan de andere kant weer uit. Na een tijdje kwamen ze bij een torenflat in de wijk Hung Hom in het zuidoosten van het schiereiland Kowloon. Nash herkende dit, want hij had tijdens een bezoek voor Sybaritic hier vlakbij in een hotel gezeten.

De chauffeur parkeerde de Mercedes in de ondergrondse parkeergarage van het gebouw. Ze stapten allemaal in een glazen lift en gingen naar boven.

Temple leek zenuwachtig, Ryder keek zelfverzekerd en Nash deed zijn best om rustig te lijken, hoewel hij behoorlijk gespannen was.

De liftdeuren gingen open in een entreehal, waar twee gewapende mannen naar hen toe kwamen. Bedreven fouilleerden ze Nash en Temple, en ze confisqueerden meteen de beide vuurwapens van Nash en de telefoon van beide mannen.

‘Ik wil ze terug,’ zei Nash, wat niet gebeurde.

Ze werden naar een groot vertrek gebracht met ramen van vloer tot plafond, die een weids uitzicht boden op de schitterende haven. Ryder nam plaats in een grote zithoek in het midden van het vertrek, terwijl ze Nash en Temple naar de stoelen tegenover haar dirigeerde.

Nash nam elk aspect van het vertrek in zich op, vooral de gewapende mannen natuurlijk. Wat hij zag, was niet goed, omdat hij zelf geen wapens meer had en de uitgangen werden bewaakt door mannen die wel wapens hadden. Bovendien was hij in een buitenland dat onder controle stond van China.

Je mag letterlijk niet één fout maken.

Toen kwam zij binnen.

Tot dan toe had Nash alleen een foto van Victoria Steers gezien, die de FBI hem tijdens een bespreking heel vluchtig had laten zien. Steers was het kind van een Chinese moeder en een Engelse vader. Ze was lang en pezig, had lang zwart haar en een porseleinkleurige huid, droeg donkere kleren die alleen haar gezicht, hals en handen vrijlieten. Ze was niet gewapend en zag er niet erg dreigend uit, maar toch gingen Nash' nekharen overeind staan zodra hij haar zag. Er hing een onmiskenbaar aura om de vrouw heen; dat vervulde Nash met een gevoel van naderend onheil, dat er zonder waarschuwing iets verwoestends kon gebeuren.

Hij keek naar Temple en zag dat zijn baas doodsbang naar Steers keek.

Steers glimlachte naar Ryder. 'Dank je, Lynn, voor al je goede werk.'

'Graag gedaan, mevrouw Steers.'

Daarna keek Steers Temple aan. 'Meneer Temple, stel me voor aan uw collega, die u ondanks mijn bezwaren per se wilde meenemen op deze reis.'

Temple schraapte zijn keel en zei: ‘Dit is Dillon Hope, mijn persoonlijk beveiligder.’

‘Uw persoonlijk beveiligder? Is er iets waar u bang voor bent, meneer Temple?’

‘Iedereen heeft iets om bang voor te zijn, mevrouw Steers.’

Steers keek even naar Ryder en zei toen: ‘Ik begrijp dat meneer Hope een paar zaken zijn verteld?’

Temples mond vertrok, hij was helemaal niet blij met Ryders zelfvoldane blik. ‘Ik moest hem bepaálde dingen vertellen, mevrouw Steers. Maar hij is een professional en zal alles strikt vertrouwelijk behandelen, dat garandeer ik u.’

Steers leek niet te luisteren. ‘U hebt iets over onze zaken verteld aan een man die ik niet eens ken? U hebt iets onvergeeflijks gedaan!’

‘Mij is verteld dat u het had goedgekeurd,’ zei Temple met een scherpe blik naar Ryder. ‘Luister, hij kan heel waardevol voor u zijn. Hij is echt eersteklas. Dat heb ik met eigen ogen gezien.’

‘Ik heb al heel veel eersteklasmensen in dienst, meneer Temple, en geen enkele behoefte aan nieuwe.’

Langzaam wendde ze haar felle blik af van Temple. Daarna keek ze Nash aan. ‘Hoe dan ook, meneer Hope, nu u hier toch bent, zal het interessant zijn om te zien of u eersteklas kúnt zijn. Ik neem aan dat u begrijpt wat dat allemaal inhoudt?’

‘Inderdaad. Dank u wel, mevrouw Steers,’ zei Nash, hoewel elke spier in zijn lichaam zich spande door haar dreigende taal.

Kon ik maar bij de man komen die mijn wapens van me heeft afgepakt.

Alsof ze zijn gedachten kon lezen, stak ze haar hand uit.

Een van de bewakers haalde een gmm-Glock tevoorschijn en legde hem op haar vlakke hand. Ze nam het wa-

pen aan, controleerde het magazijn en laadde een patroon door aan de slede te trekken. Toen keek ze naar hen.

Temple verstijfde in zijn stoel en Nash realiseerde zich dat hij onwillekeurig zijn billen aanspande.

‘Een goede keus voor een persoonlijk handvuurwapen, meneer Hope,’ zei ze. ‘Hoewel ik de voorkeur geef aan een Norinco NP42 Mini. Maar ik koop nu eenmaal het liefst wapens die hier worden gemaakt.’

‘De Chinezen maken ook goede wapens,’ zei hij.

‘Dat is waar. Ze hebben mij immers gemaakt. Ik begrijp ook dat drie van mijn mensen nu in hechtenis zitten bij de FBI. Dat is een grote tegenslag die ik onacceptabel vind en iemand moet daarvoor boeten.’

Na deze abrupte verandering van onderwerp keek Temple angstig naar Ryder en riep: ‘Daar had ik níets mee te maken! Daar had ik geen invloed op. Ik heb daar zelfs bezwaar tegen gemaakt.’

Steers keek hem vals aan en vroeg: ‘U ontkent dus elke verantwoordelijkheid voor deze zaak? Wilt u me dat echt wijsmaken?’

Temple sputterde: ‘Het was niet mijn bedoeling... Ik wilde alleen maar zeggen...’ Hij keek naar Ryder, die nu nog zelfvoldaner keek, terwijl hij heen en weer schoof op zijn stoel.

Voordat hij nog iets kon zeggen, hief Steers het pistool. Temple stak zijn handen omhoog en deinsde achteruit. Nash zette zich schrap om haar te bespringen voordat ze kon schieten.

Steers richtte het wapen vervolgens links van haar, en schoot Ryder door het hoofd. De vrouw viel op de grond en even later zaten haar kleren en haar grijze haar onder het bloed en andere stukjes van haar. Iets van het bloed spatte op Steers’ wang, hand en mouw. Een van de bewakers liep snel met een vochtige doek naar haar toe en depte haar

schoon. Twee andere mannen renden naar binnen, wikkelden Ryder in plastic en droegen haar weg. De stoel waar ze op had gezeten werd ook weggehaald en de marmeren vloer eronder werd grondig schoongemaakt.

Temple en Nash keken verbijsterd toe, maar Steers had haar ogen gesloten.

Zodra alle sporen van Ryder waren verwijderd, deed Steers haar ogen open. Ze keek de beide mannen aandachtig aan. 'Dood kan ongemakkelijk zijn,' zei ze rustig, 'en onaangenaam.'

'Inderdaad,' zei Nash op vlakke toon, hoewel hij zich miselijk voelde.

'En ook noodzakelijk.' Ze keek Temple aan. 'Beslissingen waardoor mijn mensen in handen komen van de FBI zijn... niet... goed.'

'Nee,' zei Temple snel. Hij leek nog volkomen ontdaan door wat er zojuist was gebeurd.

Steers zei tegen Nash: 'Ik neem aan dat u de implicaties begrijpt van wat u zojuist hebt zien gebeuren, meneer Hope?'

Nash zei behoedzaam: 'U bedoelt Ryders dood?'

Ze schudde haar hoofd. 'U stelt me teleur. Ik dacht dat het heel duidelijk was.' Ze hield het pistool omhoog. 'U en uw wapen hebben zojuist een vreselijke misdaad begaan, in Hongkong. En hoewel Hongkong de doodstraf niet kent, is dat wel het geval in China. Dat gebeurt met een dodelijke injectie, of anders schieten ze u dood.' Ze gaf het wapen aan een van haar mannen. 'Die keus is aan hen. U moet echter ook een besluit nemen.' Ze keek Temple aan. 'En als medeplichtige, meneer Temple, zal uw lot niet veel beter zijn: levenslange gevangenisstraf. Maar ook u hebt een keus.'

'U bedoelt dat we ervoor kunnen kiezen om met u samen te werken?' zei Nash bars.

Opnieuw schudde ze haar hoofd. ‘Om vóór me te werken.’

‘En als we weigeren?’ vroeg Nash, die het antwoord natuurlijk al kende.

‘Dan zullen stappen worden gezet om te bewijzen dat de moord op mijn collega in China is gepleegd, en worden alle noodzakelijke bewijzen dat jullie bij haar dood betrokken waren overgedragen. Jullie weten wel wat daarna gebeurt: een van jullie zal worden geëxecuteerd en de ander zal de rest van zijn leven in een Chinese gevangenis doorbrengen.’ Op kille toon voegde ze eraan toe: ‘Ik denk dat ik de voorkeur zou geven aan de dood. Chinezen zijn vaak niet aardig voor hun eigen gezagsgetrouwe burgers, maar volkomen meedogenloos tegenover hun criminelen.’ Ze keek Temple aan. ‘En Amerikanen in het bijzonder zijn op dit moment niet erg populair in China.’

‘Wat moeten we precies doen als we voor u werken, mevrouw Steers?’ vroeg Temple met trillende stem.

Nash dacht dat hij het antwoord wel wist. Maar het bleek dat hij zich niet meer had kunnen vergissen.

Ze zei: ‘Mijn moeder zit in een gevangenis in een ander land. En jullie gaan helpen om haar te bevrijden.’

3

Walter Nash lag in zijn bed naar het plafond te staren. Het had een rustgevende blauwgroene kleur, zo rustgevend en neutraal dat hij bijna vergat dat hij in Hongkong was en in levensgevaar verkeerde.

Bijna.

Het was hier twee uur 's nachts. Hij had maar drie uur geslapen en was nu klaarwakker. Dat kwam niet door de jetlag. De reden daarvoor bevond zich twee verdiepingen hoger in het penthouse, waar, dat nam hij tenminste aan, Victoria Steers heerlijk in haar bed lag te slapen.

Nash had geen idee wat ze met Ryders lijk hadden gedaan, maar hij was ervan overtuigd dat hij, als hij niet deed wat Steers wilde dat hij deed, naar China zou worden gebracht om te worden aangeklaagd voor de moord op Ryder.

Maar haar moeder bevrijden uit een gevangenis in een ander land? Hoe moeten we dat in vredesnaam doen?

Gelukkig was er één ding dat in zijn voordeel werkte. Zijn vader, een oorlogsveteraan, was niet te stuiten geweest en had elk obstakel dat hij tegenkwam uit de weg geruimd, zelfs in de afschuwelijkste omstandigheden. En hoewel Nash en zijn vader meer dan de helft van Nash' leven van elkaar vervreemd waren geweest, had hij die eigenschap kennelijk van hem geërfd.

Hij luisterde naar de geluiden uit de slaapkamer naast de zijne, waar Temple sliep. Zijn baas had gezegd dat hij een

manier zocht om te ontsnappen uit deze nachtmerrie met Steers, maar het leek Nash waarschijnlijker dat ze Hongkong allebei in een lijkenzak zouden verlaten.

Het feit dat haar moeder in een gevangenis zat, beantwoordde niet de vraag waar Masuyo Steers al die tijd was geweest.

Nash dacht aan zijn vrouw Judith. Nadat Nash haar leven had gered toen de moordenaars van Steers haar wilden doden, werd ze beschermd door de FBI. Judith had eerst gedacht dat hij hun dochter Maggie had misbruikt en daarna vermoord, tot de FBI bewijs naar buiten had gebracht dat hij erin was geluisd. Dat plan had Steers bedacht om Nash' relatie met de FBI te ondermijnen, die hem had ingeschakeld om hen te helpen haar criminele imperium te vernietigen.

Nu heb ik denk ik een nieuw doel en dat doel heeft niets te maken met dat van de FBI: ik wil Victoria Steers doden. Dus zodra ik daar de kans voor krijg, moet ik die grijpen. Het is daarom misschien wel goed dat ik zo dicht bij haar in de buurt ben.

Hij sliep nog een paar uur onrustig, maar daarna stond hij op. Hij douchte, trok schone kleren aan en liep het keukentje in. Temple was daar al. Het ontbijt was al klaargezet door een vrouw die nooit oogcontact maakte en nooit iets zei. De mannen aten zwijgend, ieder verdiept in zijn eigen sombere gedachten.

Temple dronk zijn koffie op en zei: 'Jezus, ik kan gewoon niet geloven dat ze Ryder zomaar doodschoot. En ik dacht nog wel dat ze haar aardig vond! Dat belooft weinig goeds voor ons.'

'Hebt u haar ooit eerder iemand zien doden?' vroeg Nash.

'Ik heb haar wel opdracht horen geven om iemand te vermoorden, en ik heb weleens iets van haar "werk" gezien.'

‘Ik snap niet dat u dat allemaal voor u hebt gehouden, meneer Temple. Hoewel u misschien geen keus had.’

‘Luister, Dillon, zoals ik eerder al zei, spijt het me dat je hierbij betrokken bent geraakt.’

‘Daar stond ik min of meer zelf op, meneer Temple. Hoewel ik moet zeggen dat ik dit niet heb zien aankomen.’

‘Ik had hier nooit naartoe moeten gaan. Ik had moeten vluchten. Maar ach, dan had Steers me toch wel gevonden én mijn stiefmoeder Mindy en haar kind, en mijn zussen vermoord. Mijn vader heeft de gemakkelijkste manier gekozen door van zijn balkon te springen.’

Nash had een sterk vermoeden dat Temple zijn vader Barton Temple had vermoord, maar dat was nu even niet belangrijk. Misschien zou de zoon ooit verantwoording moeten afleggen voor de dood van zijn vader, áls hij hem inderdaad had vermoord. Maar op dit moment moest Nash zich zorgen maken over zichzelf. Er was maar één klein foutje nodig om zijn dekmantel op te blazen. Tot nu toe was hij erin geslaagd de waarheid voor Temple verborgen te houden, maar nu Steers op het toneel was verschenen was morgen gewoon een nieuwe dag waarop een cruciale fout kon worden gemaakt. En zo’n fout zou zijn dood betekenen.

‘Enig idee waar haar moeder kan zijn?’ vroeg hij.

Nash wist wel een paar dingen over deze vrouw, maar alleen doordat de FBI hem dat had verteld. Maar deze informatie was beperkt geweest en hij wilde weten wat Temple van plan was.

Temple zei: ‘Steers heeft het met mij nooit over haar ouders gehad, maar van andere bronnen heb ik daar wat meer over gehoord. Haar moeder heet Masuyo. Haar man was een Britse marinier die na zijn dienstdiensttijd in Japan is gebleven. Hij was geen crimineel of zo, volgens mij tenminste

niet. Masuyo had de connecties, de hersens en het lef waarmee ze het imperium dat ze creëerde mondiaal kon uitrollen.' Temple zweeg even en zei toen gelaten: 'Je moet weten dat Steers al haar broers en zussen heeft vermoord zodat zij de organisatie kon voortzetten. Ik bedoel, dat is toch ziek?'

'Ze zei dat ze ons wilde overdragen aan de Chinezen. Heeft ze daar een goede band mee?'

'Dat weet ik niet zeker,' zei Temple. 'Ik weet wel dat ze gevaarlijk is en dat iedere man die voor haar werkt ons met zijn pink kan doden.'

Nash dacht opeens aan iets waar hij natuurlijk eerder aan had moeten denken. Hij stond op, pakte pen en papier uit een la, schreef iets op het papier en schoof het naar Temple toe.

Nadat de man zijn boodschap had gelezen, keek hij doodsbang op.

Nash had gesuggereerd dat hun appartement kon worden afgeluisterd en zei nu: 'Ik denk dat we gewoon moeten wachten tot ze ons het plan vertelt.'

'Inderdaad.' Temple scheurde het papier in repen en stopte die in de afvalbak. Daarna sloeg hij kreunend zijn handen voor zijn gezicht.

Ze schrokken allebei toen er even later op de deur van het appartement werd geklopt.

'Het is zover, denk ik,' zei Nash.